

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Digtning i udvalg

Citation: Kingo, Thomas: "Digtning i udvalg", i Kingo, Thomas: *Digtning i udvalg*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 29.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo09val-shoot-idm140375711076416/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Digtning i udvalg

Hosianna,

eller:
Aller-underdanigste og Allerydmygeligste
Hertes

Lyk-Ynske

Til dend
Stoormægtigste og Høystbaarne Monark
og Enc-Volds-Herre,

Christian dend Femte,
Konge til Danmark og Norge, de Wenders og
Gotters,

Hertug udi Slesvig, Holstein, Stormarn og Dymarsken,
Greve udi Oldenborg og Delmenhorst, etc.

Der hans Kongl: Mayst. Aar 1671. dend 7. Junii. til sin
høy-vægtige Arve-Regiering Gudfrygteligen, Rætfærdeligen, Lykkeligen og
Sevrsaligen at fremføre, og til sine Arvinger og Efterkommere
berømmeligen omsider at henføre. lod sig, efter dend
aff Gud selv indførde og Himmelbudne
Mancer og Maade.

Salve og Signe.

Psalm: 118.24. 25.

Denne er Dagen som HERren gjorde, lod os Frydes og Glæ-
des i hannem. O HERre, fiels os, O HERre lad det
vel Lykkes os!

Kongen skee Lykke

Kiøbenhaffn,
Trykt hos Jørgen Lamprecht.

Dag op, i salig Tid, ald Nordens Held og Ære!
 Dig denne store Dag skal lykkelig indbære
 Til langsom Ævighed, med Seyer, Fryd og Fred!
 I TVILLING-RIGER skal med Himlen blive ved!

Dag op, i salig Tid, Sølv-Øyet Østen-Skandse,
 Lad Solen deylig frem i Purpur-Kaaben svandse,
 Og leg en Himmel-smil paa alle Ting du seer,
 At de sig yndelig mod denne Dag beteer.

Gyd, Himmel, Naade ned aff alle dine Kanter,
 Og haf et Øye paa de vide Throne-Planter,
 Som sig ved denne Dag skal feste stadig Rood,
 Og sprude Grene frem aff lutter Konge-Blood.

Deel, Himmel, og et Blink udaff en lykksom Stierne
 Med mig som ikke kand, men vilde dog saa gjerne,
 Titegne denne Dag sin ræt Livagtig Skik,
 Da NORDENS ARVE-SØN med egen Krone gik.

Jeg finder vel mit Feyl, dog vil jeg trostigt blive,
 En grov Metalle-Pind dend beste Solens skive
 Med Skæven skugge har dog ofte peged paa,
 Og viist med dunkel Streg hvor klarist Dage gaa!

Bliv derfor ey forsagt min svage Sang-Gud-inde,
 Om Solen torde dig med heftig Straaler blinde,
 Du haanes ey der ved, om end du bliver brændt,
 Saa har du dog din Praas ved Solens Straaler tendt!

O DANMARKS deylig Dag, hvis lige kand ey findes
 I Rune-huggen Steen, og aldrig nogen mindes
 Fra første Folke-Boe, og ikke siden DAN
 Sad op paa Konge-stool og tog sig Rjget an.

Lad samles op igjen dend værdig Konge-Aske!
 Lad langt omfalden Spiir og gamle Kroner braske,
 Aff fordums Herlighed, dog eyer ingen meer
 End dend som Frihed sin omkring sin Throne seer.

31

Mand seer her paa et Speyl i Himlens store Fæste,
 En ævig-lenked Fred til Verdens Gavn og beste:

35 Det prægtig Stierne-fal hver i sin Orden staar,
 Og uden Herre-Bud et Straa-bredt aldrig gaar:
 Der træder Solen frem med Prunk og KONGE-foore
 Strax falder Ydmyghed paa baade smaa og stoore,
 De Stierne-blink og brask forblegnet svøbes ind

40 Til Kongen vender sig og faar et andet Sind.
 I hvert et Himmel-Tegn hand Frihed har at løbe,
 Hand kjører frydig frem og bruger flux sin Svøbe,
 Trozt nogen siger ney, og hindrer ham en Food,
 Ey Skorpionen selv tør Særten vende mood!

45 Saa mangt et Naade-blus og Himmel-gunstig Øye
 Hand pleyer til sit Folk imidlertid at bøye,
 Hans Majestætisk Bryst er Sirkelfildt aff Magt,
 I hver en Straale glands et Krafftig virkning lagt.
 Hand øser Lius og Lyst paa alle Stierne-flokke,

50 Hand bukker ofte sig til Jordens vaade Sokke,
 Og stikker Qvegnings Krafft i hendes kolde Bryst,
 Naar Vinter-Voldsmand har forkrenked hend' og kryst:
 I Lufften gjør hand reent, naar Storm og stridig Vinde
 Opsværmer mægtelig med Skyer graa og blinde,

55 Hand gjør sig mellem-Mand, og lader Verden see
 At ingen maa see suurt naar hand vil ene see.
 I Havets dybe Vom hand tiit sin Spiir nedstikker,
 Og udi Fiske-sal en Skaale næt opdrikker,
 Saa løfftes Safften op om Thronens gyldne Ring

60 Og øses siden ud til alle tørstig Ting.
 Kort sagt: I hvor Hand er, da er Hand selv en Herre
 Udi sit Regiment, og intet dog diBværre,
 At hand i alle Ting har rigtig Øy' og Agt,
 Ja priseelig og vel kand bruge HERrens Magt.

65 Og naar hans Throne-gang mod Aften monne helde
 Og hand skal skiule lit sin Himmel-giffne Velde,
 Strax træder i hans Sted hans deylig DRONNING frem
 Med allehonde pragt paa Himlens vide hiem.

32

Ey mindre Lydighed end før er da paa færde,
 Hver Stjerne pynter sig og skynder at omgærde 70
 Med glæde MAANENS Stool, og hvor dend gieste vil
 Da byder hver sin Tro og trygge Tiennist til.
 Lad Aske-farved Sky paa hendes Ansigt ride,
 Lad Storm og store Veyr kun heftig om sig slide,
 Adstadig og saa jeffint dend sig dog giennemskiær, 75
 Og faar sin Villie frem, end naar dend spædist er.
 I hendes Herredom er Naade, Roe og Hvile,
 Hun tør ad uroe selv vel haanlig lee og smile,
 Hun alle Creatur fra Arbeyd løser aff,
 Hun er de mattes Liv og Rette støde-Staff. 80
 Hun vandrer mangan Nat og hører Verden brumle,
 Og hvordan Menniskan i Mørk og Daarskab tumle,
 Hun seer vel mangan gang et giftig Stjerne-skud,
 Dog hende gjør det ey det allermindste brud.
 Hun holder alt sit Hoff og Friheds Regimente 85
 I Rigtighed og Gang, til Himlen selv vil hente
 Sin Soole-Konge frem, med Lyus og Dag i Haand
 Til lige Himmel-Ræt og søde friheds Baand.
 Saa gaar det Aar til Aar, og ingen Skuffe kiendes
 I det Regierings Par, der under dem kun vendes 90
 Det dødelige Kræ som stiger op og ned,
 De ellers intet selv aff slet Forandring veed!

Saa har og Himlen selv dit Regimente skikket,
 Stormægtig KONGE, som skal aldrig blive vrikket,
 Du, du vor Nordens Sool, med Soolen blive fuld 95
 Paa denne salig Dag aff Dyders Straale-Guld.
 Gid nu det Kiempe-Blood og store Konge-Rolde,
 Som DANMARK haver haft med NORRIG udi Volde,
 Aff Støven kunde see, hvor du dig giorder om
 Med NORDENS Herlighed, din Arff og Eyedom. 100
 Det modig Siæle-Tal sig skulde lade platte
 I Støven ned igjen, aff Hænder skulde dratte
 Ald forduns Herre Magt, naar de kun speyled sig,
 O store CHRISTIAN, et lidet Glimt i dig!

33

Saa mangan salved Arm med suetdet har omfeyd,
 Og med sin Kiempe-krafft sin Fiendes Hals affmeyed,
 I Romer-Marken staar endnu vort blodig Spoor,
 I alle Naboe-Land dend Danske seyr boor!
 Dog vilde Lykkens Grist aff intet Harnisk springe,
 110 Saa lykksom bandtes ey ved Side nogen Klinge,
 At Kronens Arve-Ræt dend kunde lodte paa
 Dend lange Konge-Slegt, og uforandret staa,
 Før salig FREDERICH (hvis Navn og Ære bliver
 I mens Frost-lived NORD sin Hagl og Snee opdriver)
 115 Hans Himmel-signed Sverd hug Krampe-knuden aff,
 Og reff sin Frihed løes udi sin Fiendes Graff.
 Vel! Salig FREDERICH, dit Huus til ævig Lykke!
 Saasom i Live du vaarst et affmalnings stykke
 Paa Dyd og Fromhed selv, paa Hærens sande frygt,
 120 Saa blev din Tinding og med Arve-Ræt omtrykt.
 Nu gaar i Dag din Søn Omkroned allevegne
 Som SOOLEN med sit Lius, see hvor hand sig kand hegne
 Med begge RIGER om, opkiltet med sit Sverd,
 Dend ene Haand hans Spiir, dend anden Eblet bær.
 125 Her er de største Ting som Verden har at eye,
 Her er de største Pund, som Gud vil ene veye,
 Her er en Krone fuld aff Ædelstenes pragt,
 Gud Krone KONGEN saa med Ære, Seyr og Magt.
 Her er saa blank et SVERD; Gud hærde selv dets egge,
 130 At der ved beve maa hans Fienders Hierters Vegge,
 Her er en gylden SPIIR; Gid Rættens Spiir maa staa
 I KONGENS høyre Haand, og aldrig undergaa!
 Her er en EBLE-form med gylden KORS at skue;
 Gud samle NORDEN saa med Krafft og ald Formue
 135 I Hierters Enighed, Gud lade KORSET gaa
 Fra KONGENS Arve-Huus, men KORSETS LÆRE staa!
 Gak, mægtig Herre, gak, besee din Arve-Throne,
 Besku dend mægtig Aul udi din vide Krone,
 Dit Folk er Stjerne-tykt som om din Throne staar
 140 Og gierne til sin Død for KONGENS Ære traar!

34

Her mandes Hierter op i begge Rigers Vugger,
 Som med sit daglig Daj vil vise hvor de hugger
 I fremtid for det haab som store KONGE, Du
 Har deres Fædre gjort i denne dages Nu.
 Det gammel Adels Blood vil alle Kræfter reyse, 145
 (Mens aldrig mere for en KONGE sig at keyse)
 Alt, alt hos Ere Dig at kunde Naade faa,
 Og de med deres Blood sin troskab vidne maa.
 Her staar din Samuel, til HERRens Huus opammed,
 Med Olien i Haand, hans Hierte det er krammed 150
 Med mange hellig Suk, hans Læbers tale skion
 Har HOSIANNA sit fra ald sin Ordens Bøn.
 Her staar dit Borgerskab, med Ære, Liv og Penge,
 Byd, KONGE, naar du vilt, de skal ey bie længe
 Før de ved mindste Nik skal gaa fra Hjemme-stafn, 155
 Og vove deres alt for KONGENS store Nafn!
 Her syster BONDEN om med Arbeyd og med Møye
 I NORSK og DANSKE Mark, som ikke vil sin Troye
 Forskaanc nogen tiid, maa hand din Naade faa,
 Med Søn og Sonne-Søn vil hand i Marken gaa! 160
 Gak, NAADIG HERRE, gak, og lad dig derpaa Salve,
 Vi for dig alle Mand vil offre Læbers Kalve:
 Gud signe, salve saa din Skulder og din Arm,
 At hellig Aand og Krafft maa boe i Bryst og Barm.
 Gud giøre selv dit Navn til alle Verdens Ender 165
 Som beste Salve-lugt, hvis Krafft sig viit udspender,
 Gud øse Glædens Kruus paa KONGENS Hoved ned
 Med Lykke, Velde, Fred i Overflødighed.
 Lius op, skiud Straaler frem, ald NORDENS Held og Glæde,
 Gak Himmel-smurde Mand din Arve-Stool at klæde, 170
 Gud lade DANMARK saa med Lyst og Glæde see
 En ARVING inden Aar i KONGENS Arme lee!
 Saa skal med Himlen selv, med Sool og Maane blive
 Det KONGELIGE PAR, thi HERRen selv skal give
 Sit Folkes Ynske Rum, som fylder Luftten op 175
 Med Lykkes Ynske-Raab til Zions høye Top:

35

Gud styrke KONGENS Mood, lad Gud hans Fiende rømme,
 Gud lade Livsens Flood hans DRONNING oversvømme,
 Gud legge Haand i Haand med KONGEN hvor hand er,
 Gid HERRen som sit Segl ham paa sit Hierte bær. 180
 Skift, Himmel, Dag og Nat, i mens du Sool og Maane
 Har paa dit runde Blaa, saa skal og NORDEN laane
 Aff dig Regierings skik; EN SOOL og MÅANE skal
 Regiere friligen blant NORDENS Stjerne-tal.
 Kom tilig, Himmel, kom vor KONGE selv at signe, 185
 Lad hans Velsignelser hans Fædres overligne!
 Kom, Himmel, siddig kom og tag ham til dig hiem,
 Giør NORDENS Glæde fuld och sit store FEM.

Af
 Hans Kongl. Mayt:
 Allerunderdanigste Arve-undersaat, og
 Tro forbedere til Gud

Thomas Kingo
 Sognepræst i Slangerup.

36